

Rigsdagstidende.

1857. — Forhandlingerne paa Landstinget. № 62.

Ottende Session.

40de Møde.

Fre dagen den 13de Februar.

(Fortsat.)

Andræ (fortsat): Den eneste Indvending, jeg har hørt, og som er kommen frem fra enkelte Sider endog med megen Styrke eller idetmindste med en meget stærk Udtalelse, er den, at derved kunde Landsdelene blive prægravede, idet de kunde komme til at svare Mere, end der virkelig medgik, end der virkelig var fornødent til at dække det i Aarets Løb stedfindende Deficit mellem Indtægter og Udgifter for Monarchiets Bedkommende. Det vilde være besynderligt, om en Bestemmelse, der oprindeligt var tagen for at betrygge Landsdelene, skulde kunne slaae saaledes om, at den blev til Ugunst, til Skade for Landsdelene, men dette er heller ikke saa. Den Forestilling — og jeg maa betegne den som en besynderlig, uklar Forestilling — der synes at være tilstede hos dem, der formene, at en saadan Indvending kan og bør gjøres, er, saavidt jeg skjønner, den, at man til enhver Tid maatte kunne fra Fællesskantsernes Side fordrø det Tilskud, som i et givet Øieblik var nødvendigt for at dække det Deficit, som i dette Øieblik var tilstede. Heraf vilde altjaa Følgen være, at det var aldeles ubestemt og ubestemmeligt, hvor stort Tilskuddet til enhver Tid vilde blive. Sætter man nu dette i Forbindelse med den ligeoverfor Landsdelene aldeles ubegrændsede Ret for Monarchiets Finantsforvaltning til at opgjøre Deficitet — thi det ligger ikke hos Landsdelene at kunne kontrollere, hvorvidt Deficitet til enhver Tid er rigtigt angivet — saa vilde overor-

dentlige Summer paa denne Maade kunne blive affordrede Landsdelene.

Det er heller ikke et blot Tankeexperiment, her fremstilles: saalænge en Repræsentation ikke havde Deel i Lovgivningsmagten for Monarchiet, kunde Forholdet ikke godt ordnes ved en finantstiel Lov; men det maatte blot administrativt afgjøres, hvad der til enhver Tid var fornødent for at dække Deficitet; og vi see saaledes, at der i Aaret 1854—55 gik over en Million ind i Fællesskassen ud over hvad der i dette Aars Budget var paaregnet at skulle indgaae: naturligviis blev den fuldstændigt anvendt, men til Udgifter, som dengang ikke vare forudsæete. Man kunde maaffee alligevel endnu tænke sig denne Ordning opretholdt, men dog kun under een Forudsætning, nemlig, at Landsdelene da maatte være forpligtede til at have bestandigt tilstede saa store Beholdninger, at ikke blot deres egne Udgifter deraf kunde bestrides, men at ogsaa de uberegnede og uberegnelige Krav fra Fællestaten kunde til enhver Tid dækkes af dem. For Kongerigets Bedkommende kunde dette nu vel lade sig gjøre, forsaavidt man i Kongerigets Kassebeholdning kunde være sikker paa at forefinde et tilstrækkeligt Beløb til at dække Forbringerne; men anderledes stiller det sig, naar Landsdelene ikke have dette Overskud: naar Landsdelene skulle tilveiebringe dette, navnlig ved særlige Repartitioner i det særlige Øiemeed at dække Deficitet, saa er det indlysende nødvendigt, at Deficitet lang Tid iforveien maa opgives, og man kan ikke vente eller fordrø af Landsdelene, at de paa extraordinair Maade skulle tilveiebringe Tilskud, som ikke iforveien kunne estervises som bestemt angiveligt og lovligt fastsatte. Som bekendt, vilde et saadant